

Pâinea noastră zilnică

Deoarece suntem tocmai la tema „Abisinia”, vreau să adaug la cele împărtășite mai sus, o experiență din viața misionarului Gobat.

Gobat călătorea odată printr-o vale foarte sălbatică, nelocuită, a țării Abisinia, unde timp de mai multe zile n-a putut să primească niciun aliment. În suita sa erau cam douăzeci de oameni tineri, în parte purtători, care îi cărau Bibliile și Noile Testamente, pe care voia să le răspândească în popor. Unul dintre ei, care participa zilnic la orele de rugăciune de acasă ale lui Gobat, s-a gândit mereu în tăcere: „Pentru omul alb este ușor să se roage lui Dumnezeu. El are bani destui ca să-și cumpere tot ce are nevoie. Dacă ar fi așa de sărac ca mine, aș vrea eu să văd dacă s-ar mai ruga așa de credincios.”

Pe când lungul drum de pustie se întindea înaintea lor și Gobat nu mai avea hrană decât pentru o zi, tânărul bărbat își zicea: „Acum îi voi testa credința”.

În dimineața zilei a doua de călătorie, Gobat s-a mai rugat la sfârșitul orei, ca de obicei, și rugăciunea Tatăl nostru, la care, tânărului abisinian i-a atras atenția în mod deosebit rugăminta: „Pâinea noastră zilnică dă-ne-o nouă astăzi!”

Călătorii parcurseseră deja câteva ore de drum, când au întâlnit un sclav tânăr șezând pe marginea drumului, care avea de transmis un salut de la stăpâna sa, o cunoștință a misionarului, și îl ruga să primească de la ea pâinile și băuturile pe care le adusese. Acum erau ajutați și toți au putut să se sature, ba chiar a mai rămas mult pentru micul dejun din ziua următoare.

Peste prânz s-au odihnit câteva ceasuri în apropierea unui izvor și s-au înviorat cu apa proaspătă, care trebuia să înlocuiască de data aceasta o masă. Gobat l-a rugat pe Dumnezeu său să binecuvânteze apa, spre întărirea lor și credința sa n-a rămas de rușine. Niciunul din tot grupul de călători nu s-a plâns de foame și au călătorit optimiști mai departe până seara târziu, până au intrat în districtul unei căpetenii prietene. De îndată ce acesta a auzit despre sosirea misionarului, a trimis un slujitor ca să-l invite să vină la el împreună cu suita sa, ceea ce Gobat n-a lăsat să i se spună de două ori. Dar lucrătorului devotat îi era pregătită o a doua bucurie, deoarece gazda, care suferea de o boală primejdioasă, voia să audă de la el, cum ar putea să facă să moară mântuit. Atunci, Gobat a putut să-l îndrume la Mântuitorul, singurul care poate să mântuiască.

Acum călătorii noștri mai aveau o zi de călătorie înaintea lor. Oare avea Dumnezeu și aici să încununeze credința slujitorului Său? În arșița amiezii au mers încet prin văile înguste, pe căi pietroase, spinoase. Foamea și setea se făceau simțite. Provizia li se terminase complet. Deodată, la o cotitură a văii, au văzut un om șezând pe marginea drumului. Lângă el era un coș plin cu alimente și câteva ulcioare cu băuturi. Când bărbatul i-a văzut pe călători venind, s-a sculat, s-a apropiat de Gobat și i-a oferit provizia sa. Acesta l-a întrebat uimit, cum a ajuns el să-l ajute în nevoia sa, deoarece doar nici măcar nu-l cunoaște. Omul a răspuns că el este slujitorul unui domn distins, care locuia nu departe de aici. Noaptea trecută, stăpânul său n-a putut să doarmă deloc și deodată și-a amintit că ar putea să se afle călători pe drumul singuratic, pustiu, care ar putea să nu aibă destulă mâncare. Atunci și-a jurat că la răsăritul soarelui îl va trimite pe slujitorul său pe drum și să ofere pâine și băuturi primilor călători care trec; după aceea a putut să doarmă. Slujitorul așteptase deja o vreme și Gobat a fost primul care venise.

După încheierea călătoriei, pe când Gobat ședea singur în casa lui, s-a deschis ușa și tânărul nostru abisinian a intrat cu ochii plecați în fața învățătorului său și i-a cerut fierbinte iertare. Gobat era foarte uimit, deoarece nu era conștient de nicio insultă suferită; dar tânărul bărbat i-

a mărturisit ce gânduri de neîncredere avusese față de el, dar i-a spus și că credința în Dumnezeu care ascultă rugăciuni i-a fost întărită, așa că și el voia acum să încerce să-I facă Lui cunoscute toate dorințele sale.

Titlul original: „Unser täglich Brot!”
din *Samenkörner (Neue Folge 29) 1935*, pag. 275-278.